

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VY FRÅN KLARÄLFVEN. — FOTOGRAF: VIKT. JOHANSON, RANSÅTER.

15:DE ÅRG.

DEN 13 SEPTEMBER 1914.

N:o 50

Foto. Kaudern, Stockholm.

Kliché: Bengt Sjöberg

Anna Sandström.

ANNA SANDSTRÖM.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 3 september fyllde en af vårt lands mest ansedda pedagoger, skolföreståndarinnan fröken Anna Sandström, sextio år. Icke blott genom sin lärarinnegärning, utan kanske i ännu högre grad genom de insatser hon under signaturen "Uffe" gjort i vårt lands pedagogiska litteratur har fröken Sandström förvärfvat sig obestridda och obestridda anspråk på en bestående hedersplats inom vår svenska skolvärld.

Anna Maria Carolina Sandström är född i Stockholm den 3 september 1854, dotter af landtmäterisekreteraren Carl Erik Sandström och hans maka Anna Erika Hallström. Vid endast fyra års ålder förlorade hon sin fader. Hon fick då ett nytt hem hos en vän till familjen, numera framlidne öfverste Erik Hjalmar Hagberg, af hvilken hon upptogs som fosterdotter och hos hvilken hon åtnjöt den ömaste vård äfven af hans syster, fröken Maria Hagberg. Vid så godt som hvarje betordran förändrade fosterfadern tillika förlägningsort och på detta sätt kom den unga att efter hvartannat stifta hvardagsbekantskap med så skilda trakter af vårt land som de, hvilka betecknas med namnen Uddevalla, Karlstad, Sköfde, Uppsala och Stockholm, något, som blef af betydelse för den blifvande skildrarinnan af Sveriges "natur och arbetslif". Emellertid beredde hon sig till inträde i lärarinnsans kall, genomgick åren 1871—74 högre lärarinneseminarier och började därefter tjänstgöra vid åtskilliga enskilda flickläroverk.

Härvid märkte hon snart, att det var omöjligt för henne att slå sig till ro med de metodiska lärdomar, hon vid lärarinneseminarier inhämtat. "Sedan under de allra första åren", säger hon i en minnes-teckning öfver sin väninna, fröken Fredrique Runquist, "intresset upptagits af att söka förvärfa den virtuositet, som ensamt gällde något under denna formalismens blomstringstid, var det ju ingenting att sträfvä efter. Som facklärarinna hade man endast att uppråda inför klassen, aflevera sitt föredrag, d. v. s. spela sin roll, hvarpå barnen spelade sin, d. v. s. afleverade läxan plus föregående lektions föredrag. Och när både barnen och lärarinna väl hade inöfvat sina roller, så att det sällan klickade på någotdera hållet — så var ju den saken klar. Att båda parterna skulle kunna inverka på hvarandra, modifiera hvarandra, skänka hvarandra den out-ägigt upplytande erfarenheten af att *tänka och känna tillsammans* — att allt detta till stor del berodde på *hvad som valdes till föremål för undervisning*; om det var sådant, att det hos barn öfverhufvud kunde framkalla några tankar och känslor — allt detta förstod man icke." Hon höll på att gripas af leda vid lärarinneuppgiften och hade kanske lämnat den, om ej ledan afledts i fruktbringande, reformkrävande kritik.

Fröken Sandströms första pedagogiska inlägg är innefattadt i ett "tillägsblad" till Tidskrift för hemmet 1880 och behandlar ämnet: "Gifva våra flickskolor berättigade anledningar till missnöje?" Redan nu uppträdde hon under den sedermera berömda vordna pseudonymen "Uffe" och det undrades inom pedagogiska kretsar mycket, hvem denne kække angripare af formalismen och dess skötebarn, språkkulten, kunde vara. Samtidigt gafs en öfvertygande framställning om historiens och poesiens uppfostrande betydelse och framställdes kraf på sann och sund realism, på undervisningens samlande kring det konkret verkliga. Boken var född af den egna erfarenheten, men dess tillkomst stod ej utan sammanhang med inflytelser utifrån. Fröken Sandström har själf vittnat, hvad den förut nämnda väninnan

Fredrique Runquist i detta hänseende för henne betydligt, och gemensamt med denna hade hon i dansken dr V. Pingels 1878 utgifna stridsskrift "Om hovedmanglerne ved den lærde skole" funnit lösensordet för kampen mot hvad som plågade dem: formalismen. Men det var icke dess mindre ett djärft dåd af en 26-årig lärarinna att i Sverige ge signalen till stridens upptagande äfven här. Och detta djärva dåd växte ut till en verklig storbragd, när det öppnade angreppet icke blott fortsattes i den mera ingående broschyren "Realism i undervisningen" (1882), utan äfven utvidgades till ett systematiskt fälttåg genom grundandet under samarbete med bokförläggaren Lars Hökerberg af den i många hänseenden banbrytande tidskriften "Verdandi", Tidskrift för ungdomens målsmän och vänner i hem och skola", hvars första årgång började utkomma med år 1883 och hvars insatser till reform af den svenska skolundervisningen blifvit af outplånlig betydelse i vår pedagogiska historia. Här var det den strid mot språkämnenas allt öfvervägande betydelse i skolorna som att föras, hvilken ändtligen slutat med det erkännande af realämnenas, icke minst historiens och geografiens rätt, som kommit till synes i läroverksreformens nya undervisningsplaner och senast äfven i folkundervisningskommitténs för ett par dagar sedan afgifna betänkande om folkskoleundervisningen. Till hennes idéers framgång har icke minst bidragit den varma ton och den klara framställningskonst, som utmärka hennes skriftställarskap. Säkertligen med rätta har hänvisats till en nära släktskap mellan Anna Sandströms väsen och vår store nationale icke blott häfdatecknarens utan äfven tänkarnes, Erik Gustaf Geijers. Det är det nationellt svenska som genom henne kommit till sin rätt mot importgodset, detta månde vara klädt i klassiskt-antik eller modärn dräkt. I den förträffliga läseboken "Natur och arbetslif" har hon lämnat ett mönstergillt exempel på, huru under barna- och ungdomsåren intresse och kärlek till det svenska kunna väckas, vidmakthållas och för lifvet inpräntas.

Året 1883 var för fröken Sandström ett märkesår äfven på annat sätt än genom tidskriften "Verdandi" grundande. Tillsammans med Fredrique Runquist upprättade hon nämligen då en egen skola. Denna, som numera ledes af henne gemensamt med fröken M. Lodin, vill i praktiken tillämpa de af "Uffe" framställda principerna. Sedan år 1900 är den förenad med ett seminarium, äfven det ett principläroverk, hvars ledande grundsatser, valfrihet enligt egen håg och anlag samt fostran till själfständiga studier inom en sammanhängande grupp af ämnen, som bekant vunnit gillande och efterföljd äfven anorstades.

Äfven på andra områden än det pedagogiska har Anna Sandström gjort värderika och betydelsefulla inlägg. I den strid som vid midten af 1890-talet uppstod med anledning af Ellen Keys föredrag "Missbrukad kvinnokraft", gjorde sålunda hennes uppsats "Kvinnorarbete och kvinnolycka" ett starkt intryck genom sin sakliga och klara blick för frågans verkliga innebörd. Till kvinnosakskvinnorna i egentlig mening har hon aldrig hört, men finner den sanna kvinnofrågörelsens innersta mening i förberedandet af *lyckligare äktenskap*: "kvinnans sak är också mannens."

Först och främst har emellertid Anna Sandström varit den store pedagogen, *konstnären* bland de stora svenska pedagogerna. Som sådan har hon i alla tider anspråk på framför allt den svenska ungdomens hyllning och tacksamhet.

En af Sveriges grand old men har gått hädan. Riksdagsveteranen, Första kammarens förutvarande talman under en följd af år, greve *Gustaf Sparre* å Mariedal i Västergötland har nämligen den 4 september aflidit i den höga åldern af något öfver 80 år.

Ingen nu lefvande svensk man kan blicka tillbaka på ett så omfattande och så förtjänstfullt utfördt parlamentariskt arbete som det hvilket fallit på den nu hädangångnes lott. Han var med redan på ständsriksdagarnas tid, då han på riddarhuset bl. a. lade sin röst för den De Geerska representationsreformen. Han slöt sin riksdagsbana först 1908, då den allmänna rösträttens riksdag stod i begrepp att taga arvet efter det tvåkammerssystem, hvarunder han själf utfört sin politiska managärning. Han hade varit med om de stora skattespörmålen utveckling alltifrån införandet af 1862 års bevillningsförordning öfver striden om grundskatteafskrifningen ända fram till införandet af en modern progressiv inkomstskatt. Och hans parlamentariska upplevelser på försvarsväsendets område sträckte sig alltifrån den tid, då indelningsverket ännu stod som den militära sakkunskapens ideal, ända fram till det ögonblick, då vårt folk står i begrepp att skaffa sig ett nytt härväsen, helt byggt på den allmänna värnplikts grund. Han fick vara med både om handels-

F. 1834. DÖD D. 4 SEPT.

F. 1839. DÖD D. 1 SEPT.

21 år, däraf i 13 som ordförande. Men därjämte hade han tagits i anspråk för kommittéarbeten; han hade säte ej mindre i 1879 års stora skatteregleringskommitté än i den följande år tillsatta stora landtmannapartistiska försvarskommittén. Efter den Posseska ministärens fall 1882 utpekades han ganska allmänt som framtidsmannen och förr eller senare hade han troligen fått öfvervinna sin obenägenhet att mottaga uppdraget såsom statsminister, om ej tullfrågan kommit emellan. Nu blef han bevarad för den rena riksdagskarriären och slutade sin bana som Första kammarens talman. Ar 1896 mottog han första gången utnämning därtill; först 1908 lämnade han talmansklubban för alltid. Dessemellan hade han som ledamot i den tredje uni-

traktatspolitikens upptagande på 1860-talet, dess utdömande vid tiden omkring 1890 och dess återupplefvande under det nya århundradets första årtionde.

Unionsstriden fick han bevittna alltifrån ståthållarkonflikten 1860 till unionsupplösningen 1905.

I alla dessa frågers behandling hade greve Sparre tagit en ledande del. Under sin tidigaste riksdagstid hade han säte i bevillningsutskottet, men öfverflyttades redan 1875 till statsutskottet, där han stannade i icke mindre än

Foris. sid. 789.

DEN NYE PÅFVEN.

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Nilfversparre.*
BENEDICTUS XV, det namn den nyvalde påfven, kardinal Della Chiesa antagit.

Efter att sedan den 31 aug. ha varit samlad till konklav har, enligt meddelande från Rom, kardinalkollegiet den 3 sept. till påfve korat ärkebiskopen af Bologna, kardinal *Giacomo della Chiesa*.

Den nyvalde påfven, hvilken som den katolska kyrkans öfverhufvud antagit namnet *Benedictus XV*, är född i Genua den 21 nov. 1854 och tillhör en gammal förnäm genuesisk adelsfamilj. Efter att år 1878 hafva prästvigt inträdde han i den påfliga diplomatiens tjänst och var på 1880-talet under en följd af år knuten till den under kardinal Rampollas ledning stående påfliga nuntiaturen i Spanien. Samarbetet med Rampolla, hvilket efter hand ledde till en förtrogen vänskap, fortsattes äfven framgent i det att Della Chiesa år 1902 af Leo XIII samtidigt med den påfliga kammarherrevärdigheten fick mottaga utnämningen till substitut och chiffersekreterare vid statssekretariatet, i spetsen för hvilket kardinal Rampolla stod. Då Leo XIII år 1903 skattade åt förgångelsen och kardinal Rampolla, hvars val till påfve förhindrats af Österrike, frånträdde sin statssekreterarepost till kardinal Merry del Val, såg äfven Della Chiesa sitt inflytande kringskuret. Ar 1907 utnämndes han till ärkebiskop af Bologna, men den kardinalsvärdighet, som ansetts själfskrifvet åtfölja detta ämbete, förländes honom först efter sju års väntan eller i maj innevarande år.

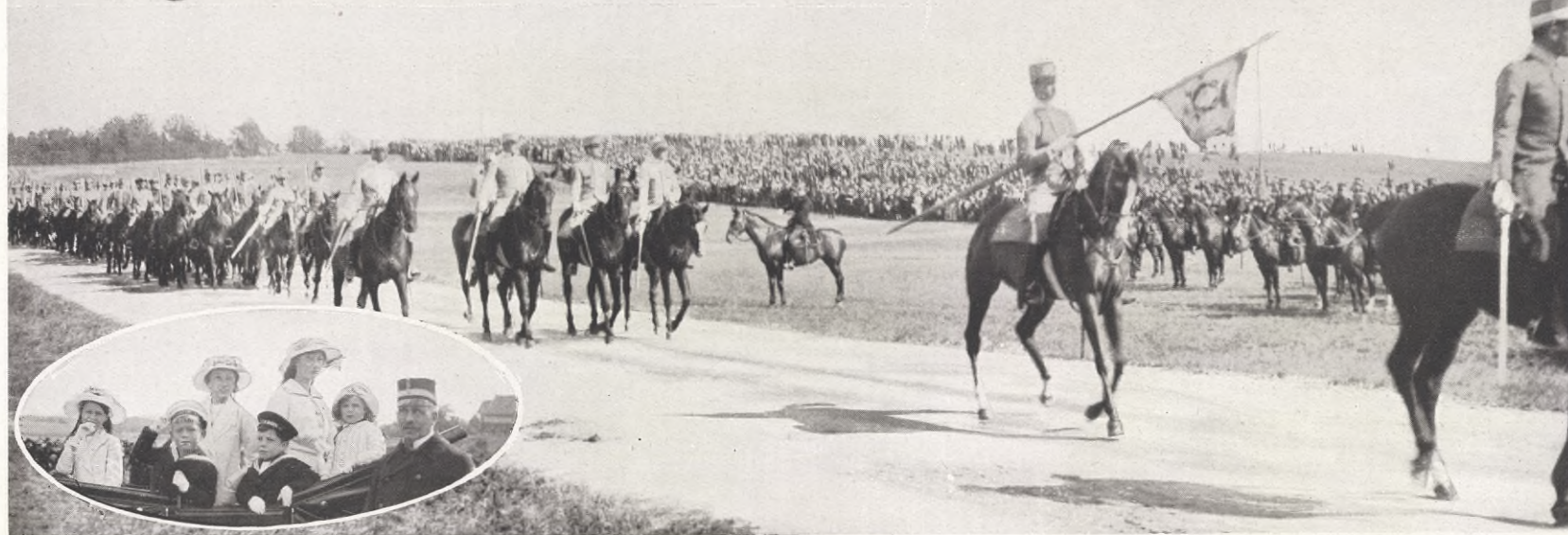
Benedictus XV skildras af den italienska pressen, hvi ken med sympati hälsat hans val, som en högt bildad man med skarp intelligens och med en klar, oförvillad blick på rådande förhållanden. Hans val anses komma att medföra en afsejord kursförändring i den under Pius X:s pontifikat förda politiken med bl. a. närmande till Frankrike och eftergifter för de moderna strömningarne inom den katolska kyrkan.

R. BOLLATI.

ITALIENS SÄNDEBUD I BERLIN, som fört underhandlingarne mellan Tyskland och Italien.

KONUNGEN INSPEKTERAR STOCKHOLMS GARNISON.

HVAR 8 DAG

H. 8 D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

1. KONUNGEN, PRINS CARL, KRONPRINSEN, STOCKHOLMS ÖFVERKOMMANDANT, generalmajor Jangstedt, KRIGSMINISTERN, öfverste Mörcke samt KONUNGENS STAB.
 2. DROTNINGEN, KRONPRINSESSAN, OCH PRINSESSAN INGEBORG SAMT PRINSÄRNE GUSTAF ADOLF OCH EUGEN öse defileringen. 3. LIFGARDET TILL HÄST.
 I medaljongen (foto Modin, Stlm) DE KUNGLIGA BARNEN, (Text å sid. 789).

Kliché: kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Stlm-Obg.

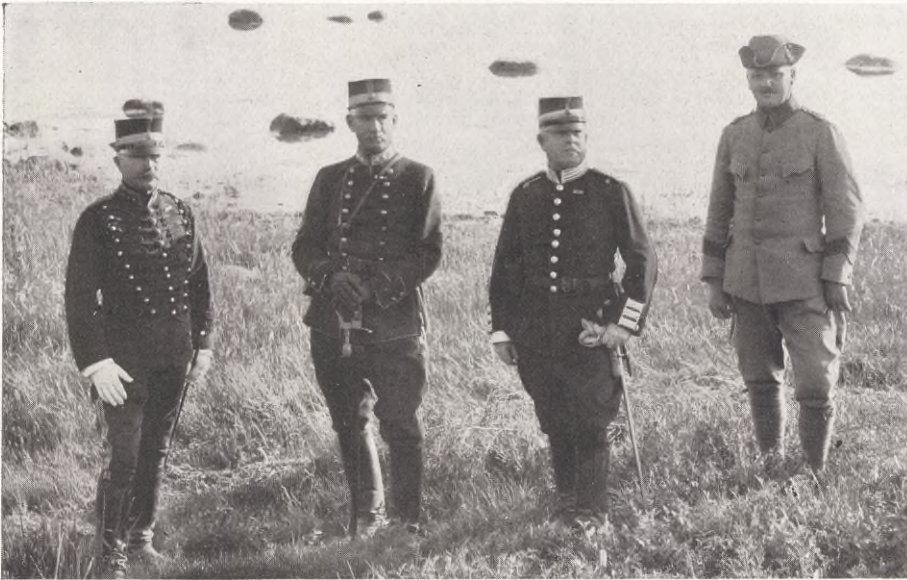

Foto. Hammarlök, Borgholm.

Kliche: Bengt Silfverparv.

GENERAL GUSTAF UGGLA INSPEKTERAR LANDSTORMSTRUPPERNA PÅ BORGHOLM. Vår grupp bild visar fr. v: Kärchefen för Kalmar—Ölands försvarsområde öfverste A. G. Genberg, t. f. chefen för II arméfördelningen general G. Ugglas adjutanten, öfverstelöjtnant Erenkrona, landstormsområdesbefälh. löjtnant Hallenberg.

Forts. fr. sid. 787

onskommittén deltagit i det sista försöket att på den 1814 lagda grunden upprätthålla den skandinaviska unionen. När ålderspresidenten uttalade afskedsorden till honom, betydande, att hans personlighet för kammarens ledamöter tagit gestalt af "en urbanitet, som aldrig förnekar sig, en hjärtegodhet, som berör oss alle, och en trofasthet, som gör, att hvar och en af oss känner sig som er gäldenär", hade han bevisat 43 riksdagsmöten.

När greve Sparres insatser i riksdagslivet intaga främsta platsen i hans runa, är därmed icke sagt, att dessa voro de enda, hvarmed han gjort sig förtjänt om det allmänna. I sin ungdom hade han varit en intresserad militär; när han 1861 tog afsked ur tjänsten, var han ryttmästare vid Lifgardet till häst. Därefter förvärfvade han ett anseende som landbrukare — ända till 1885 brukade han fädernegården Almnäs — hvilket slutligen åt honom förvärfvade honom hedersledamotskap i landbruksakademien. Och för att visa mångfalden af hans intressen, 1898 berodde det endast på honom själf, att han icke kallades att som kanslär taga högsta värdet om rikets universitet.

Född den 31 maj 1834 var greve Sparre sedan 1858 i äktenskap förenad med grevinnan Sophie Sparre af Söfdeborg. Utom af henne söries han vid sitt fränfalle af fyra döttrar.

Till ill. å sid. 787

F. professorn och intendenten vid botaniska riksmuseum, föreståndaren för Bergianska trädgården Veit Brecher Wittrock, afled den 1 sept i sitt hem i Stockholm 75 år gammal. Den hänsöfne som hade ett i sällspordt hög grad arbetsfyllt och fruktbringande lif bakom sig var bördig från Dalsland. Efter att 1857 hafva aflagt studentexamen blef han 1866 til. dr och docent i botanik samt år 1878 o. o. professor i samma ämne. Påföljande år kallades han till akademjens professor Bergienus och till intendent för Naturhistoriska riksmusets botaniska samlingar. Under åren 1879—83 var han därejämte lärare i botanik vid Stockholms högskola.

Bredvid sin omfattande vetenskapliga verksamhet ägnade professor Wittrock lifligt intresse äfven åt samhällseliga angelägenheter och representerade 1888—90 Stockholms stad i Andra kammaren.

Till illustr. å sid. 788.

Konungen har under senaste tiden företagit upprepade inspektioner af trupperna i och omkring hufvudstaden. Tisdagen den 1 september inspekterade hans majestät Stockholms garnison, ett militärt skådespel, som lockat tusenden af åskådare ut till Ladugårdsgärdet. I en väldig bäge öfver hela det öppna gärdet voro trupperna uppställda i djupa led, räknande öfver 10,000 man. Samtliga hemmavarande medlemmar af den kungliga familjen anlände klockan 11 f. m. till gärdet, där konungen, kronprinsen och prins Carl bestego sina hästar.

I spetsen för sin stab, i hvilken särskildt märktes krigsmistern och ett flertal generaler, red så konungen fram till hvarje förband, hvars chef lämnade af sin trupp. Därpå följde defilerung. Kungafamiljen blef lifligt hyllad med hurrarop och ovationer, under sin vistelse på gärdet.

Svenskarne i de krigförande länderna demonstrera på respektive orter och ställen sina sympatier för de olika nationerna hvilkas gästfrihet de längre eller kortare tid åtnjutit och med hvilkas folk de knutit personliga vänskapsband. Här hemma i Sverige herrskar en oblandad neutralitet, icke endast den som politiska förhållanden tillståder, men också den som dikteras af verkliga, djupt vänskapliga känslor för *alla* de krigförande folken. — Att uttryck af beundran för en genial stridsmanöver eller för en

hjeltedat komma till synes, och detta i lika mån från hvilket håll som helst — och från alla håll komma de — är ju helt naturligt och kan aldrig bedömmas såsom partitagande. —

Öfver fotograf.

Kliche: Bengt Silfverparv.

VÅRA PARISERLANDSMÄN DEMONSTRERA, MED SVENSKA FLAGGAN I SPETSEN, SINA SYMPATIER FÖR FRANKRIKES ARMÉER.

Efter fotografier.
GENERAL PAU den utomordentligt an-
sedde och populäre franske generalen
och arméledaren.

I Paris har man inför den hotande tyska frammarschen skyndat att med feberaktig hast iståndsätta fästningsverken. Linién Grand S:t Cyr, som är den yttersta fortgördeln har blivit betydligt förstärkt. Där bakom sträcker sig en annan fortlinie till Petit S:t Cyr och slutligen utgör en ringmur, omgifven af grafvar det tredje och innersta försvaret. Paris kommandant Gallieni har i en till stadens besättning och invånare utfärdad

ABBÉ WETTERLÉ, den beryktade elsas-
siske politikern.

F. redaktören och presten abbé E. Wetterlé i Elsass, tysk undersäte samt medlem af riksdagen och landtdagen har enligt förljudande i den franska tidningen "Echo de Paris" offentliggjort en med hans namn signerad tyskfiendtlig artikel. Den katolske biskopen i Strassburg har förklarat att han så snart detta förhållande officiellt konstaterats kommer att inskrida mot Wetterlé med kanonisk bestraffning.

GENERAL GALLIENI, Paris nye militär-
guvernör, som har att försvara staden
mot belägring om och när sådan förans-
stallas.

proklamation förklarat, att han till det yttersta kommer att uppfylla det honom tilldelade uppdraget att försvara Paris mot en inträngande fiende.

Den för sin lysande tapperhet kände veteranen från 1870—71 års krig general Pau synes enligt föreliggande uppgifter vara överbefälhavare för den franska armé, som fått sig anförtrött att i stridslinien närmast utanför Paris taga emot stöten af de anstormande tyska trupperna

och söka kasta dem tillbaka eller åtminstone genom ett hårdnackat motsånd i det längsta fördröja deras vidare framträngande.

Rörande den franska hufvudstadens möjligheter att försvara sig mot den tyska belägringshären synas åsikterna vara mycket delade. Medan engelska militärförfatta-

MARINSOLDATER INTÅGA I PARIS såsom förstärkning åt polisstyrkan.
Efter foto. från Paris.

“TOMMY ATKINS.”

ÖGONBLICKSBILDER FRÅN ENGELSKA ARMÉN I BELGIEN—FRANKRIKE.

Kliché: Kem. A.-B., Dnygt Sjöberg-erna, Sjölin Gbg.

1. ENGELSKA TRUPPER INTÅGA I OSTENDE. Observera den osedvanligt tunga packning de engelska soldaterna ha att bära — 96 lbs på ryggen! — och som under brännande sol blef outhärdlig. De måste kasta bort hvad de icke förmådde bära, för att icke digna ned.
2. VÅRDEN OM SÅRADE ägnas den största omsorg. Vår bild togs nyligen vid en transport från Belgien, därvid platsen dock icke får uppgifvas.
3. EN SÅRAD HÖGLÄNDARE ankommer till England med skadade fötter men oskadadt kurage.

Efter originalfotografier och uppgifter från London.

KRIGET.

Efter fotografi.
BELGISKA HJÄLTAR: En gripande bild tagen i närheten af staden Visé.

Under världskrigets femte vecka ha händelserna på den franska krigsskådeplatsen alltjämt utmärkts af nya tyska framgångar, ehuru fältslag af samma oerhörda omfattning som den föregående veckans ej varit att anteckna. Efter det engelska nederlaget vid S:t Quentin har äfven en fransk armé här blifvit fullständigt slagen af generalöfversten von Bülow's armé. Generalöfverste von Kluck tillbakalogs samtidigt ett franskt flankangrepp i trakten af Somme och generalöfverste von Hausen framträngde till linien S:t Quentin—Rethel, där fransmännen kastades tillbaka mot Aisne-floden. En betydelsefull seger — den viktigaste under veckan på denna krigsskådeplats — vunno tyskarne vidare mellan Rheims och Verdun, där den franska centern den 1 september nödgades draga sig tillbaka för öfvermakten. I sammanhang med dessa framgångar har linien af franska spärrfästningar på vägen mot Paris genombrutits. Utom Givet ha äfven fästningarna Hairson, Ayvelles, Condé, La Fère, Laon och Rheims, flere af dem utan egentlig strid, fallit i tys-

karnes händer. Äfven några af forten i Maubeuge ha redan förstörts; Nancys befästningar bombarderas. Amiens har tagits och våldsamma strider ha ägt rum på en linje Noyon—Soissons—Compiègne—Clermont. Huru hotande ställningen blifvit för den franska hufvudstaden, framgår bäst däraf att den franska regeringen — på själfva Sedan-dagen den 2 sept — beslutit flytta till Bordeaux. Till styresman i Paris har insatts kommandanten, general Gallieni. Det förefaller, som om å ena sidan fransmännens återtag påskyndats af farhågor för inneslägning i Paris, å andra sidan de tyska arméerna uppgifvit att för tillfället sysselsätta sig med hufvudstadens intagande för att i stället söka tillvinna sig andra och viktigare militära fördelar. Paris har dock redan haft kännning af tyskarnes grannskap genom de bomber, som af tyska flygare nedkastats i staden.

I Belgien ha strider pågått kring Mecheln (Malines). Det uppgifves, att försvararne begagnat sig af holländarnes gamla försvarsmetod: att sätta den lågländta terrängen under vatten. Den tyska styrelsen under general von der Goltz har på allvar gripit sig an med landets civila förvaltning. Dess bättre synes förstöringen af Louvain (Löwen) ej ha varit så fullständig, som först uppgafs.

På den preussiska krigsskådeplatsen visade sig det ryska nederlaget i Ostpreussen vid Gilgenburg och Ortelsburg ha varit fullständigt förkrossande. Inalles blefvo 90,000 man tillfångatagna, däraf 300 officerare, hvarjämte en mycket stor del af artilleriet föll i tyskarnes händer.

Däremot är läget på de österrikisk-ryska krigsskådeplatserna ej fullt klart. Med säkerhet vet man att Lemberg fallit i ryssarnes händer och att i sammanhang därmed österrikarne lidit en betydande motgång. Det uppgifves, att denna drabbning skulle varit den största världshistorien hittills bevitnat och att icke mindre än 1½ mill. soldater här skulle varit i elden på en front af 36 mil, d. v. s. ett afstånd ungefär som från Stockholm till Falköping eller från Göteborg till Ystad. Rapporterna från Petrograd — hvartill S:t Petersburg nu omdöpts — och Wien äro emellertid beträffande krigshändelserna i Polen och Galizien så ytterligt motsäggande och lämna så föga hållpunkter för ett i någon mån säkert omdöme, att det torde vara bäst att afhålla sig från ett sådant. Båda parterna rapportera nämligen tills vidare väldiga segrar, i hvilka fångar i tiotusental skulle tagits. De närmaste dagarne skola väl bringa visshet.

DEN AF TYSKA TRUPPSTYRKOR INTAGNA OCH RASERADE STADEN VISE:
Efter fotografi från Holland.

På ömse sidor synes man under veckan ha börjat bereda sig på, att kriget blir långvarigt. Särskildt hotfullt är i detta hänseende, att man såväl i England som i Tyskland synes bereda sig till en afgörande kamp om herraväldet äfven till sjöss. I samma mån detta visar sig bli fallet rycker krigsfaran äfven de hittills neutrala staterna närmare. Italien, hvars sän-

DEN FÖRSTA ZEPPELINBOMBEN I ANTWERPEN, som dödade 7 personer. — vår korrespondent säger den också vara den största bomben, men detta är icke förhållandet sedan dylika bomber raserat hela husrader i staden.
Efter fotografi från London.

debud Bollati nyligen återvänt till Berlin efter ett besök i Rom, kommer säkerligen härvid att bli en synnerligen eftersökt bundsiörvandt. Utsikterna till krigets långvarighet bestyrkas jämväl af en mellan Ryssland, Frankrike och Storbritannien slutna öfverenskommelse att ej ingå separatfredar.

ERÖFRADE MINNESRIKA BELGISKA STÄDER.

Öfversta bilden:

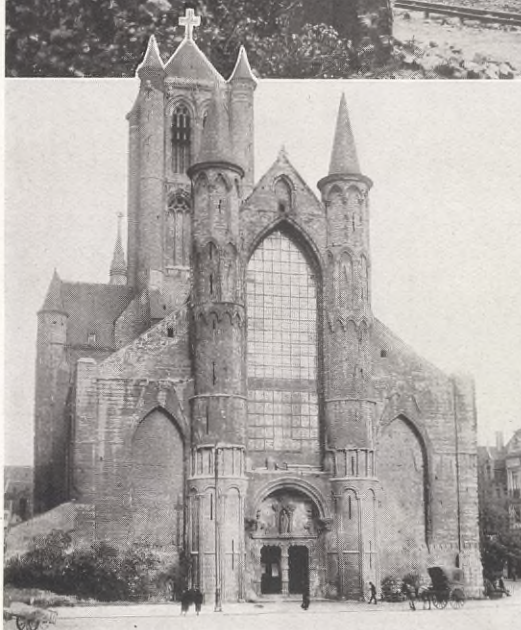
LOUVAIN MED DESS MÄRKLIGA RÅDHUS, SKONADT VID
TYSKARNES INTRÄNGANDE, SEDD FRÅN ETT MERA
OVANLIGT HÅLL.

Nederst:

GENT: T. v. S:T NICOLAUS-KATEDRALEN, STADENS
ÄLDSTA OCH EN AF BELGIENS VÄCKRASTE KYRKOR
FRÅN 13:DE ÅRHUNDRADET.

T. h.:

DE GAMLA PATRICIERHUSEN VID SCHELDE.

HVAR 8 DAG

Efter fotografi.

Kliche: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm—Gbg.

DEN HÖGFASHIONABLA BADORTEN OSTENDE förvandlad till herberge för flyktande belgiska familjer.

Hvar 8 Dags Krigsbilder.

Aldrig har åt H. 8 D. kraftigare än i dessa dagar gifvits tillfälle att häfva sin ställning såsom vårt lands utan hvarje jämförelse främsta illustrerade veckotidning.

Att fylla en tidning med reproduktioner ur planschverk och andra illustrerade tidningar eller med fotografier utan någon som helst betydelse såsom illustration till dagens märkligaste händelser, att med ett ord "skaffa illustrationer" det är sannerligen ingen konst — Men detta att som H. 8. D. alltid vara först när det gäller en aktuell bild — en bild för dagen, — att aldrig lämna sin läsekrets i saknad af just de bilder som ha mest intresse för vårt land och detta så fort post hinner hitföra fotografier från alla världens länder, att vara så ordnad med afseende å in- och utländska förbindelser, att icke ens de svåraste förhållanden sådana som de nu under krigets rådande, det ringaste inverka på insändandet till H. 8 D. af det yppersta fotografiska materiel som står att uppbringa i de olika krigförande och icke krigförande länderna, detta utgör för hvar och en om än aldrig så litet eftertänksam läsare en påtaglig och oerhörd styrka öfver alla andra svenska tidningar med afseende å illustrationer.

Som naturligt är har också H. 8. D:s krigsbilder kastat en blixtbelysning öfver det himmelsvida afståndet mellan å ena sidan H. 8. D. som alltid gifvit allt och lofvat intet och å den andra sidan tidningar — särskildt en — som lofvar allt men gifver — — — — —

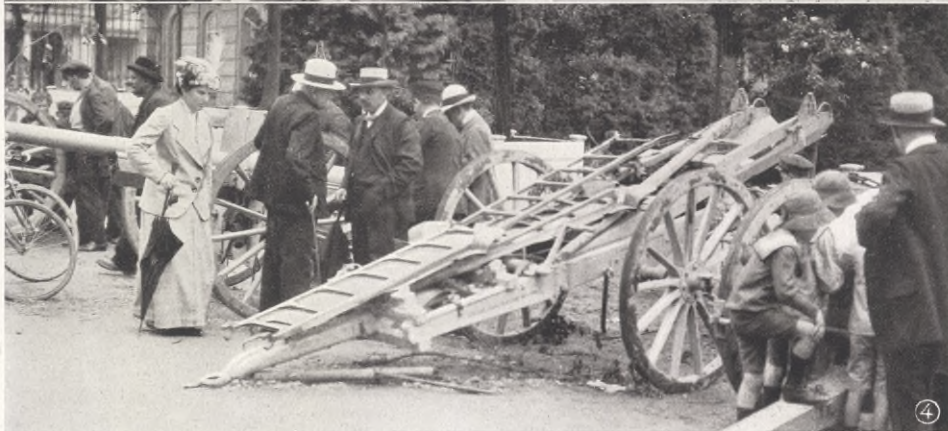
Men äfven af det goda kan det blifva för mycket. — Vi fylla nu 11 sidor af häftets 16 med krigsbilder och nödgas därför utesluta berättelser, Porträtt-Galleri och en hel del andra bilder af intresse. —

Redaktionen har därför tagit under öfvervägande lämpligheten af att inskränka antalet krigsbilder och i stället å dessa sidor låta tidningen ägna uppmärksamheten äfven åt annat än kriget — Men då å andra sidan en stor publik finnes som nästan helt och enbart intresserar sig för våra krigsbilder, och då vi dessutom ha ett stort antal ypperliga fotografier — flera än som H. 8. D. i ens ett helt häfte skulle kunna ge plats åt — och hvilka således alls ej publiceras, äro vi betänkta på att några dagar efter det ordinarie numrets utkomstdag utsända specialnummer med uteslutande allra nyaste bilder efter senaste numret.

Vi ha ännu denna dag detta skrives icke fattat beslut men ha velat varsko. Redaktionen.

SLAGFÄLTET VID CHARLEROI efter den våldsamma bataljen. — Efter foto. öfver Paris.

3. FRANSKA
KANONER
FRAMFÖR
SLOTTET I
KARLSRUHE.

4 AF TYSKAR-
NE ERÖFRADE
KANONER, AM-
MUNITIONS-
VAGNAR, RE-
KOGNOSCE-
RINGSSTEGAR,
FÄLTSMEDJOR
M. M.

1. TYSKA KRIGSFÅNGAR FÖRAS GENOM EN FRANSK STAD. — 2. EN UNDER STRIDERNA I LOTH-
RINGEN SÅRAD FRANSK UNG SOLDAT. *Han fanns vid vägen med ett svårt bajonettsting.*

Forts. fr. sid. 790.
re sålunda räkna med en belägrings-tid af flera månader, sätter deras tyska kolleger fristen så lågt som till knappast en vecka.

*

Får man tro meddelanden, som ingått bl. a. från Italien och Schweiz, skulle den franska hufvudstaden utom belägringens färd hafva att frukta äfven inre oroligheter,

framkallade af den rådande stora arbetslösheten och däraf vållad hungersnöd. De tyska tidningarna veta berätta, att upplopp redan förekomit, under hvilka trupperna skulle hafva skjutit skarpt på massan. Ett faktum är, att myndigheterna ansett dett nödvändigt att förstärka polis-makten i Paris med ditbeordrade marin-trupper.

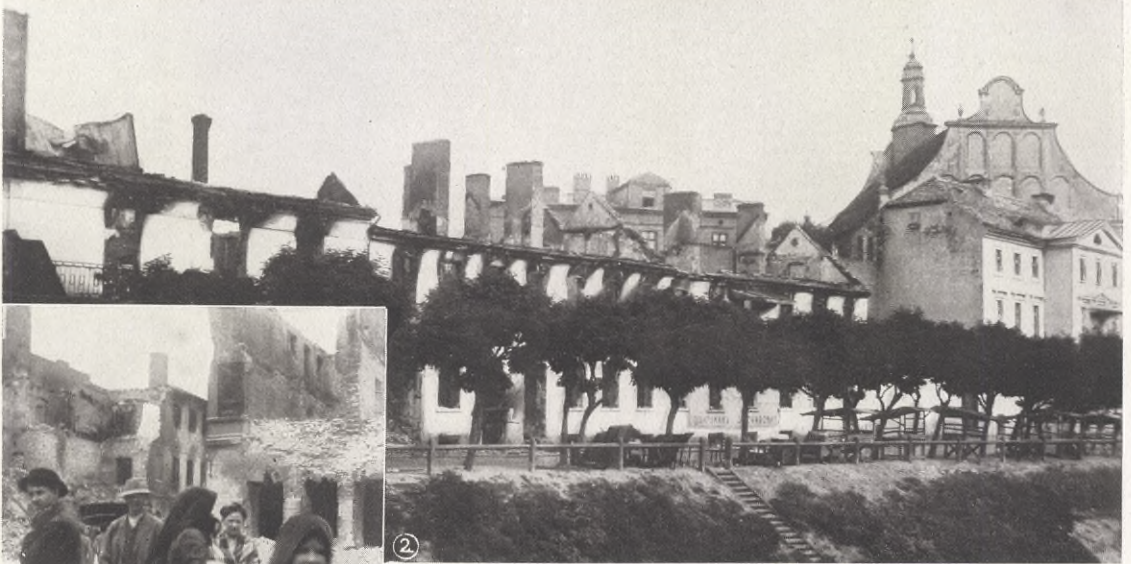

Efter fotografier.

Klitcht: Kena, A.-B. Bmöt Sijherjarru, Siltm-Gip

1. TILLFÅNGATAGNA BELGISKA OFFICERARE. De som icke vilja med hedersord förbinda sig afstå från försök till flykt fråntagas sina sablar.
2. FRANSKA KRIGSFÅNGAR.
3. ENGELSKA KRIGSFÅNGAR ANKOMMA TILL DÖBERITZ.
4. EN INFÅNGAD FRANCTIREUR.

FRÅN ÖSTRA STRIDSSKÅDEPLATSER.

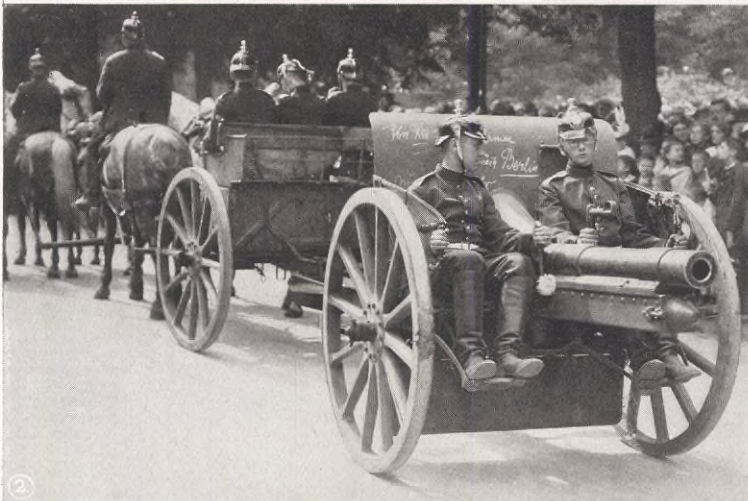
Efter fotografier.

Ätliche: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sztm.-Öb.

1. KÖNIGSBERG I OST-PREUSSEN Den starkt befästade staden är ett af de mera betydande målen för det ryska anfallet. 2—3 BILDER EFTER DET RYSKA INFALLET I OSTPREUSSEN.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI har tillfölje mängden af högaktuella krigsbilder måst öfverstå till nästa nummer.

SEDANDAGEN I BERLIN.

För fotografer att beakta:

Fotografifirma, som insänder fotografier med ensamrätt för H. 8 D. och ej lämnar samma eller liknande fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i så fall utöfver vanligt honorar. få sitt namn utsatt på ett i ögonen fallande sätt, då meddelande härom lämnas vid insändandet.

Redaktionen.

1. DE FÖRSTA KRIGSTROFÉERNA föras i procession genom Brandenburger Thor till K. slottet. Främst å bilden synes ett ryskt maskingevär med sitt ryska anspann.

2. EN AF DE ERÖFRADE FRANSKA KANONERNA.

3. KRONPRINSESSAN MED SINA FYRA SÖNER Å SE PROCESSIONEN.

Efter fotos från Berlin,

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg, Stilm-Gö.

FRÅN ÖSTRA KRIGSSKÅDEPLATSERNA.

Svart eller brunt.

Göm kupongen å omslagets 2:dra sida.

En ny pristäflan utlyses i nästa nummer.

Red.

Öfverst:

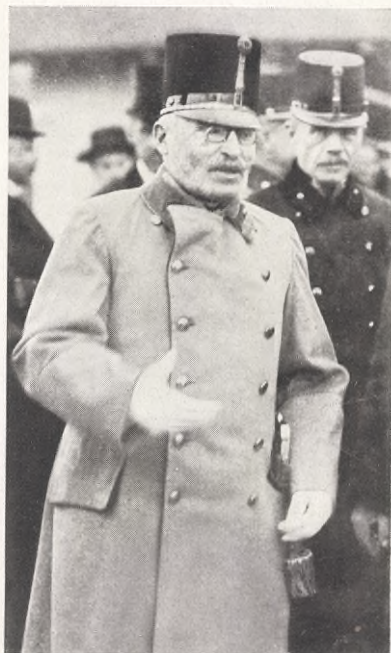
GENERAL M. VON AUFFENBERG *Den österrikiske seg raren vid Zamosce.*

Mellerst:

RUINERNA AF RYSKA JÄRNVÄGSSTATIONEN I KALISCH.

Nederst:

TYSKA LANDSTORMSMÄN VID DEN FÖRSTÖRDA JÄRNVÄGSSTATIONEN I KALISCH,

Efter porträtt.

Stiche: Ernst Ströberg.

Eftertryck a) text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.